

[Indenrigsministeren.]

at tage det op til Drøftelse her. Det samme gælder selvfølgelig Husmoderafløsning og Hjem for kronisk syge, alt sammen Ting, der hører hjemme i den sociale Lovgivning — ja, for de kronisk syge er der jo lovgivet i selve Forsorgsloven.

Jeg skal med disse Bemærkninger endnu engang anbefale Lovforslaget til det høje Landstings Velvilje.

M. C. Korsgaard: Jeg maa forstaa det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) paa den Maade, at han mente, jeg vilde have det saadan, at alle og enhver skulde kunne gaa hen og forlange at blive indlagt paa et Sygehus. Nu vilde jeg tro, at det ærede Medlem kender saa meget til Sygehushdrift, at det ærede Medlem ved, at det ikke er saa let at blive indlagt paa et Sygehus, at man ganske stille kan gaa hen og sige til Oversygeplejersken, eller hvem det nu er, at nu vil man ind. I alle Tilfælde maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle), at naar jeg har udtalt mig, som jeg gjorde, saa mener jeg selvfølgelig, at de, der er syge — og med syge mener jeg virkelig syge —, kan komme paa Sygehuset og blive behandlet dér. Jeg synes ikke, der skal mere end almindelig Begavelse til at forstaa, at det var saadan jeg mente det. Jeg vil ydermere sige til det ærede Medlem — det mener jeg i øvrigt, jeg allerede har sagt —, at efter min Mening er der nogle af dem, der ligger paa Sygehus, som lige saa godt kunde behandles hjemme. Det synes ogsaa at tyde paa, at jeg har ment, at de, der ligger paa Sygehus skulde være Folk, der var alvorligt syge, og som trængte til Sygehusbehandling.

Desuden kan jeg sige til det ærede Medlem, at det i Forslaget bestemmes, at der skal tages et vist Hensyn til de Sygehuse, som har oprettet Ambulatorier eller Diagnosestationer. Det vil med andre Ord sige, at de Sygehuse, som fornuftigvis har valgt en Form for Behandling, der medfører, at Smaasygdomme lige saa godt kan behandles ved, at Folk kommer paa Besøg, bliver undersøgt, faar at vide, hvad de fejler og derefter bliver behandlet hjemme, vil opnaa, at Folk, som ikke er virkelig syge, ikke indlægges.

Jeg vil haabe og tro, at jeg efter disse Udtalelser har kunnet overbevise det ærede Medlem om, at det, jeg tænkte paa, var, at kun syge Mennesker skulde indlægges og ikke Mennesker, der af en eller anden Grund havde Lyst til at blive indlagt.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede

Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle), at naar det ærede Medlem er bange for — eller om ikke just er bange for, men tænker sig Muligheden af —, at Administrationen af Sygehuse i Fremtiden skal blive mindre forsvarelig, end den hidtil har været, vil det, at man giver et Tilskud paa 5 Kr. pr. Indbygger i Amtet i Stedet for 3 Kr., da vel ikke kunne forrykke noget ved det forsvarelige.

Jeg vil gerne sige videre, at den Omstændighed, at man fordeler Resten af Tilskuddet i Forhold til Sygedagene, skulde heller ikke for Kommunerne, for Sygehusejerne, være nogen særlig Spore til at gøre Driften dyrere, end den er i Forvejen — tværtimod. Jeg synes netop, at Fordelingsgrundlaget er valgt paa en saadan Maade, at Sygehusejerne stadig har den største Interesse i at faa Sygehusudgifterne holdt nede paa et saa lavt eller rettere paa et saa forsvarligt Niveau, som det nu engang er muligt.

P. N. Petersen (Røjle): Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at naar jeg før talte om det forjagede Tempo, som denne Lov bliver gennemført i, skyldes det, at jeg personlig kunde have ønsket, at man nu ved denne Lejlighed havde nøjedes med at gennemføre en Lov, som alene tog Sigte paa det Tilskud, der er Tale om i Lovforslaget, og lod det andet ligge til en bedre Lejlighed, saa at Rigsdagen virkelig kunde faa Tid til en forsvarlig Behandling af de Problemer, vi her er stillet over for. Jeg kender den højtærede Minister saa nøje, at jeg ved, at han i Virkeligheden ogsaa er enig med mig i, at vi trænger til en grundig Behandling af alle disse Problemer. Saa kan man strides om, hvorvidt disse Problemer skal søges løst ved denne Lov eller ved særlige Love, men i hvert Fald er Problemerne saa nøje sammenknyttede, at man ikke kan komme uden om at overveje dem og Gennemførelsen af en Lovgivning som denne. For mit Vedkommende er den vægtigste Grund til, at jeg — jeg vil ikke sige med Glæde — kan anbefale Forslaget, som jeg sagde før, Hensynet til Købstæderne og Amterne, der nu skal tilrettelægge Budgetterne ved anden Behandling; derfor er det afgørende nødvendigt for dem at kunne tage disse Tilskud med i Betragtning.

Til det ærede Medlem Hr. M. C. Korsgaard vil jeg gerne sige, at det glædede mig, at det ærede Medlem trækker noget i Land. Jeg ved ikke, hvor megen Vægt vi kan lægge paa Diagnosestationerne; der har fra visse Sider været stillet store Forventninger til dem, og man har ment, at